

TRO
– ligeglad
bliver
man
aldrig

Tro på ingenting – eller Gud

[☰] Hanne Kiel [🗨️] Hasse Holst

Bente Hansen kender kristentroen indefra – den er hendes egen overbevisning. Ateismen kender hun fra sit engagement på venstrefløjen. baptist.dk har spurgt hende om forholdet mellem dem.

Som ung kappede du forbindelsen til kirke og kristen tro. I dag er du bekendende kristen og menighedsrådsmedlem. Hvordan gik det til?

Da jeg fik børn, blev spørgsmålet om tro igen aktuelt for mig. Selv om det ikke prægede den politiske fløj, var ungdomsoprøret religiøst inspireret, og jeg blev optaget af meditation og spiritualitet. Til det lød min mors kommentar: »I kalder det meditation – jeg kalder det bøn«. Hun havde jo ret. Uanset teknik og emne så er meditation i en kristen sammenhæng altid bøn. Samtalerne med min mor var en stor inspiration.

Hvad er forskellen på ateister og troende?

Menneskets erkendelse af verden er præget af, at vores sanser er begrænsede. Derfor er store dele af universet uden for vores viden og forståelse. Ateisten opfatter det ukendte som mørke og holder hårdnakket fast i, at

når vi ikke ved noget, er der ingenting. Det, mennesket umuligt kan erkende, opfatter den troende derimod som fyldt af lys og glæde. Vi kalder det Gud og fortolker det gennem troens store fortællinger. Forskellen består altså i det, vi tænker om det, vi ikke har mulighed for at kende.

– Ateisten opfatter sin tro på, at der ingenting er, som videnskabeligt begrundet. Derfor regnes gudstroen som et intellektuelt handicap: At tro på Gud er at klynge sig til en krykke.

– Den kristne stoler på Guds tilgivelse. For ateisten er tilgivelse begrænset til forholdet mellem mennesker og til sig selv.

Hvor stammer din erfaring med ateisme fra?

Siden jeg var ung, har jeg været engageret på venstrefløjen og i den feministiske bevægelse. I begge grupper er en ateistisk grundholdning almindelig. Det fører ikke automatisk til egoisme og selvcentrerethed. Tværtimod er venstrefløjen præget af et bevidst engagement i næstekærlighed ført ud i handling – ofte langt stærkere end hos mange kristne.

Vi har indtil nu blot talt om gudstro. Hvordan vil du karakterisere kristen tro?

»» Socialismens etiske kerne er overbevisningen om menneskers lighed. Det samme gælder kristendommen. ««

Helt traditionelt: Tro på, at Jesus er Kristus og altså Guds søn. Man kan også sige, at Jesus er sendt af Gud.

Hvad er din egen overbevisning?

Jeg er en ukonventionel kristen uden et fundamentalistisk forhold til Bibelen. For mig kan evangeliet summes op i det dobbelte kærlighedsbud: Du skal elske Gud, og du skal elske din næste som dig selv. Min barndom var præget af min mors ukirkelige, men absolut kristne tro og det missionske miljø i det omgivende vestjyske samfund.

– Man kan gøre tre ting med sin barne-tro: Man kan afvikle den, man kan udvikle den, eller man kan lade den flyde. Som ung lod jeg den flyde. At gøre det rigtige var vigtigere end troen.

Hvordan har du bevaret din integritet som feminist og socialist intakt til trods for din kristne overbevisning?

Fakta | Bente Hansen

Bente Hansen uddyber sine synspunkter i bogen: »GUD OG HVERMAND – en bog om tro og politik«, People's Press, København 2008. Bente Hansen, født 1940, er mag.art. i litteraturvidenskab. Hun arbejder freelance som forfatter, journalist, debattør og foredragsholder.

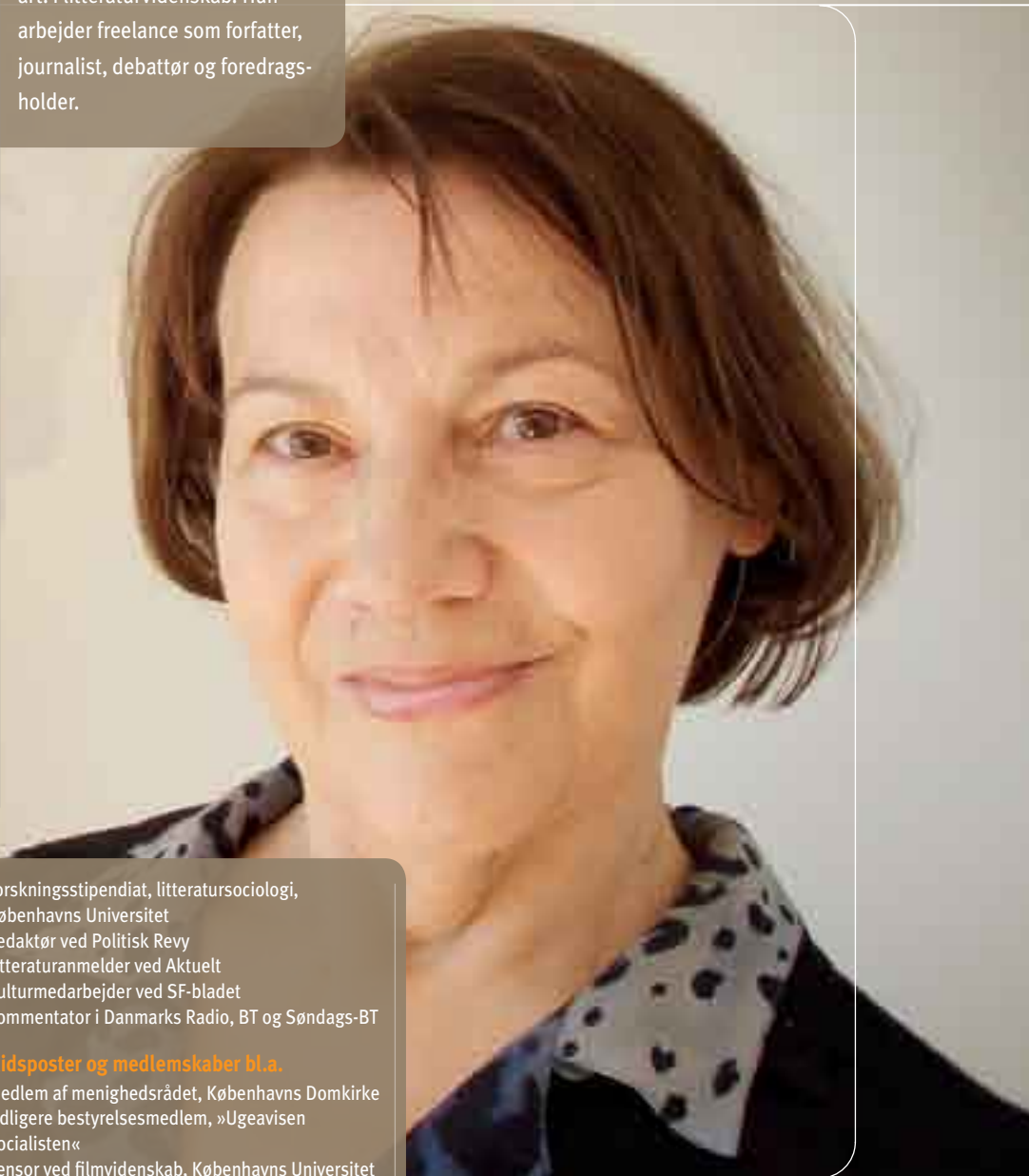
Det er en historisk modsætning, men ingen personlig konflikt. Socialismens etiske kerne er overbevisningen om menneskers lighed. Det samme gælder kristendommen. Det er reelt ikke en modsætning mellem kristendom og socialisme, men mellem socialismen og datidens kirke, der accepterede undertrykkelsen af de fattige.

Hverken venstrefløjen eller feminismen er kendt for den store forståelse for kristen tro. Hvordan har du bevaret din integritet som kristen?

Jeg har aldrig skjult min kristne tro. Da troen blev væsentlig for mig, begyndte jeg også at tale om den. Det er min erfaring, at folk gerne vil fortælle, hvis man spørger til deres egen troshistorie. Jeg har været heldig at have venner, der er ateister, men gerne drøfter vores forskellige overbevisninger. ■

Hvad er forskellen på en ateist og en agnostiker?

En ateist er en person, der afviser eksistensen af en åndelig, transcendent verden, jf. a-teist = ikke-gudstroende. En agnostiker vil principielt afvise, at vi med sikkerhed kan vide noget om den åndelige/transcendente verden, jf. a-gnosis = mangel på kundskab, erkendelse.

Kompetencer:

- Journalistik
- Socialisme
- Ungdomsoprør
- Kvindebevægelsen og rødstrømpebevægelsen
- Marxisme
- Samfundsdebat
- Kulturdebat – tro og politik

Ansættelser bl.a.

- Redaktionschef ved Information
- Redaktør ved Fælleden, Gyldendal

- Forskningsstipendiat, litteratursociologi, Københavns Universitet
- Redaktør ved Politisk Revy
- Litteraturanmelder ved Aktuelt
- Kulturmedarbejder ved SF-bladet
- Kommentator i Danmarks Radio, BT og Søndags-BT

Tillidsposter og medlemskaber bl.a.

- Medlem af menighedsrådet, Københavns Domkirke
- Tidligere bestyrelsesmedlem, »Ugeavisen Socialisten«
- Censor ved filmvidenskab, Københavns Universitet

Nr. 7 – 2008

- 2 Tro på ingenting – eller Gud**
– interview med venstrefløjsaktivisten Bente Hansen
Af Hanne Kiel
- 5 Ateisme – den nye religion?**
– leder
Af Hanne Kiel
- 6 Fra kommunist til baptist**
– mit livs historie
Af Lone Møller-Hansen
- 9 Fredsstifere**
– Rodbehandling
Af Lasse Åbom og Ole Lundegaard
- 10 Etikette eller evangelium?**
– hvor står Frikirken i Aalborg Øst i forhold til BaptistKirken?
Af John Erik Knudsen
- 11 Brændemærket for Jesus**
– hvorfor udsmykke sin krop med kristne symboler?
Af Lone Møller-Hansen
- 12 For de gamle som faldt, kommer der nye fra SALT**
– interview med BaptistKirkens SALT-studerende
Af Bent Hylleberg
- 15 Rørt af Gud**
– er der sket en varig ændring efter sommerens oplevelser?
Af Lone Møller-Hansen
- 16 Nyateismen – en pseudoreligion**
– baggrundsartikel om ateisme idag
Af Bent Bjerring-Nielsen
- 19 I tro fatter vi ...**
– andagt
Af Peter Øhrstrom
- 20 [re:gen] graver brønde**
– et spadestik dybere i forståelsen af at være kirke
Af Thomas Willer
- 21 Glimt og Døbte og døde**
- 22 Hvordan tackler I jeres forskellige syn på tro?**
– interview med et par, der har taget udfordringen op
Af Anne Åbom
- 24 Jesuh Khrih forandrer stadig mennesker**
– Jesus kom til burmesererne
Af Lone Møller-Hansen
- 25 Kristent dagligliv**
– stafetten er nået til Silkeborg
Af Søren P. Grarup
- 26 Mormor og morfar er frivillige værter på Modum Bad**
– en meningsfuld »pensionistopgave«
Af Birte og Gunnar Rasmussen
- 28 Det omvendte rige**
– boganmeldelse
Af Emil Fhær
- 29 Guds rige i centrum**
– forfatterinterview
Af Emil Fhær
- 30 Fokus!**
– kronik
Af Søren P. Grarup
- 32 Hvor blev den kristne musik af?**
– interview med to af dem fra 80'erne
Af Jacob Anhøj
- 34 Der er noget i gære**
– alt er ikke, som det plejer...
Af Alice Sprotte
- 36 Poetisk tvivl**
– Trines digte
Af Trine Andersen

Den tidligere redaktør af baptist.dk takker af

Anne Marie (Rie) Andersen stopper som kommunikationsmedarbejder i Baptistkirken i Danmark, da hun har fået job som kommunikationskonsulent i Københavns Kommune på fuld tid. Rie har været ansvarlig for BaptistKirkens kommunikationsstrategi og redaktør af bladet baptist.dk og www.baptistkirken.dk.

»Som den, der har ansat Rie og arbejdet tæt sammen med hende i de fire år, vil jeg udtrykke stor taknemmelighed. Hun turde, hvad sikkert ingen baptist

havde turdet – skabe et helt nyt og anderledes blad for tre år siden. Nu er baptist.dk i smult vande, og vi andre kan overtage, hvad hun har sat i gang. Hun har været den, der har kunnet se på vores kirkesamfund udefra med kritiske øjne og spurgt nysgerrigt til, hvorfor vi siger eller gør, som vi gør. Det har været meget inspirerende«, siger Lone Møller-Hansen, redaktør af baptist.dk. »Tak for tilliden – og fordi jeg måtte byde ind og spille med«, lyder det fra den tidligere redaktør.

Lola Skagen overtager arbejdet med baptist.dk som redaktionssekretær i foreløbigt tre måneder. Lola er cand.mag. i Kommunikation, medlem af redaktionen af baptist.dk og BaptistKirkens Kommunikationsudvalg.

Ateisme – den nye religion?

[📺] Per Bækgaard [☰] Hanne Kiel

»Ateisme som en del af religionsundervisningen«

Overskrifter af den type har præget sommerens aviser. I det hele taget har ateisterne fået en del omtale og er øjensynligt mere aktive, end de har været i mange år. Religionskritik og ateistiske holdninger fungerer som kommentarer til kirkelige og religiøse temaer. Hvad skal man mene om det?

Først og fremmest vil jeg fastholde, at grundlovens frihedsrettigheder også gælder for mennesker, jeg er uenig med. Ethvert menneske har ret til frit at tænke, tro og mene, hvad samvittigheden byder det – altså også, at der ikke er nogen Gud. Jeg deler ikke deres tro, men jeg anfægter ikke deres ret til at have den og give udtryk for den. Og jeg skal da lige love for, at den er kommet til udtryk i sommerens løb.

»» Enhver overbevist kristen ved, at som kristen føler man sig forpligtet på evangeliet før noget andet. ««

Ateisme er en religion

Alle former for tro på Gud opfattes af ateister som religiøse følelser uden videnskabelig begrundelse, mens ateisme opfattes som videnskabeligt dokumenteret. Det er aldeles ubegrundet. Kristne og andre religiøse kalder det ukendte, der ligger udenfor verden, for Gud, mens ateister fastholder, at når vi ikke kan erfare det, eksisterer det ikke. I begge tilfælde er der tale om tro – tro på Gud eller tro på ingenting.

Tryk avler modtryk

Det religiøse er på dagsordenen, som det ikke har været tilfældet i mange år. Generelt er der stor åbenhed og velvilje overfor selve det at tro. Fra at være intetsigende, irrelevante og under nedlæggelse efterhånden som mennesker bliver bedre uddannede, er trosspørgsmål gået over til

at være væsentlige problemstillinger for ethvert tænkende menneske. Et menneskes tro opfattes i dag som så stærk en markør for identiteten, at den ikke kan ignoreres.

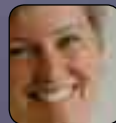
Den ændrede opfattelse konfronterer mennesker med troen som en mulighed og udfordrer til stillingtagen. Interesse for troen provokerer behovet for at

markere ateismen. Derfor vokser antallet af bekendende ateister, og derfor bliver de så synlige i det offentlige rum.

Svar til ateisterne

Vi kan diskutere med ateisterne. Vi kan argumentere med ateisterne. Så længe samtalens præmisser defineres af ateisternes opfattelse af tro som følelser og ateisme som videnskab, bringer det os ikke videre. Det eneste svar, vi som kristne har at give ateisterne, er fortsat at forkynde evangeliet om Jesus Kristus; at verden er skabt af Gud, at Jesus Kristus er Guds åbenbaring af sig selv, og at Helligånden er Gud, der handler i verden nu. Vi må med andre ord fastholde, at vi oplever verden som et resultat af den treenige Guds handlinger i fortid, nutid og fremtid. ■

»Samtaler med den daværende præst, Lars Thorndal, hjalp mig til at se på min situation med nye øjne,« fortæller russiske Lena Lorentzen, som nu bor i København, er dansk gift og medlem af Købnerkirken på Amager.

»Jeg blev tilbudt et kvotemedlemskab i Kommunistpartiet. Den slags sagde man ikke nej til, hvis man ville have gode karrieremuligheder i den akademiske universitetsverden. Et meget vanskeligt valg, for det var et livsvarigt medlemskab af et parti med ateisme som ideologisk grundlag.«

Fra kommunist til baptist

[≡] Lone Møller-Hansen [📄] Privat og arkiv

Lena Lorentzen, 52, er vokset op i det kommunistiske Sovjetunionen. Hendes far var ateist, hendes mor og mormor blev baptister, og hendes farmor var traditionel ortodoks kristen. »Min vej til Gud har været lang og ujævn, men jeg håber, at jeg har fundet min plads i Hans hus nu«, siger Lena.

»Min mor valgte at lade være med aktivt at opdrage mig og mine tvillingsøstre i den kristne tro – af hensyn til mine fremtidsmuligheder og min far. Min mormor fortalte derimod altid om Jesus. Jeg var ikke lige modtagelig, men hun var spændende. Gennem sin stærke tro og hele sin kristne livsførelse såede hun mange gode frø i mit hjerte,« fortæller Lena.

Fra ambassadebolig til træhus

De bedste år i hendes barndom var, da hun som femårig kom til at bo på den svenske ambassade i centrum af Moskva. Hun blev draget ind i ambassadørfamilien. Hun blev optaget som seksårig i en fin skole, fordi hun kunne skrive og læse svære avistekster.

»Da jeg var 7½ år, fik jeg tvillingsøstre, Irina og Olga. Familien måtte forlade

embedsboligen. Vi flyttede ind hos farmor, som boede i et træhus i en landsby i udkanten af Moskva – ét enkelt værelse og en tildækket terrasse på 1. sal, uden vand, varme eller gas. Vi hentede vand 100 m fra huset. Noget af en omvæltning! Et par uger var jeg temmelig sur på mine små søskende, men min vrede hurtigt tog af. Jeg savnede naturligvis min gamle skole med stolte traditioner og høj faglighed, men faldt hurtigt til i landsbyskolen og omstillede mig til en ny tilværelse.

Når jeg i dag tænker tilbage, har jeg ingen dårlige minder. Mine forældre gjorde alt for, at deres børn aldrig skulle mærke, hvor hårdt det egentlig var for dem.

I 1965 flyttede vi ind i en ny 3-værelses lejlighed tildelt af staten. Vi var seks i familien, men det var ren luksus i forhold til træhuset, vi kom fra.«

Lena blev cand.mag. i engelsk og dansk med topkarakterer i alle fag som 21-årig og Ph.D. som 24-årig, gift og havde en søn. »Min fremtid så meget lys ud, fordi jeg spillede efter systemets regler.«

Medlem af partiet

Da mønsterborgere per definition var kommunister, var det en selvfølge at melde sig ind i Komsomol, kommunistpartiets ung-

domsorganisation. Man blev blacklistet, hvis man sagde nej, og ens chancer for at blive optaget på landets eftertragtede uddannelser var næsten lig nul.

»Min mor var meget ked af det, men hun hindrede mig ikke, for hendes og fars største ønske var, at jeg skulle have en god uddannelse. Den mulighed havde de selv manglet på grund af 2. Verdenskrig. Mor håbede også, at når jeg blev 29, ville mit medlemskab automatisk ophøre, men i stedet blev jeg tilbudt et kvotemedlemskab i Kommunistpartiet. Den slags sagde man ikke nej til, hvis man ville have gode karrieremuligheder i den akademiske universitetsverden. Et meget vanskeligt valg, for det var et livsvarigt medlemskab af et parti med ateisme som ideologisk grundlag. Heldigvis var det sjældent, at man under optagelsesproceduren skulle tage afstand fra religion.«

Svigmor amok

»Min mor talte med baptistpræsten. Han sagde, at hun skulle acceptere min beslutning, hvis jeg blev kommunist. Hun skulle bare fortsat bede Gud om at passe på mig. Jeg har siden mange gange tænkt, at mor må have haft stor tillid både til Gud og til mig for at turde give slip på mig på denne måde.

Som medlem af kommunistpartiet ud-

Fra kommunist til baptist

rettede jeg mange gode gerninger, men desværre ikke i kristendommens navn. Inderst inde havde jeg stadig Gud med mig, og jeg bad fortsat mine bønner. Når min mormor kom for at passe min lille søn, nævnte hun aldrig kommunistpartiet, men fortalte om Jesus, baptistkirken og den kristne tro, så jeg ikke følte mig som en Judas.

Mine daværende svigerforældre var søde mennesker, men rabi ateister. Da jeg kom til at nævne, at jeg havde Bibelen stående, gik min svigermor og hendes mor fuldstændig amok og truede med at anmeldte det til myndighederne og ledelsen på min arbejdsplads. I dag er min svigermor døbt og medlem af den russisk-ortodokse kirke, hvilket hun stolt fortalte mig i telefonen. Jeg har stadigvæk et meget godt forhold til hende.«

Mit land i opløsning

»Jeg blev udstationeret som et led i kultur-aftalen mellem Sovjetunionen og Danmark. Da jeg i august 1991 – lige efter statskup-forsøget mod Gorbatsjov – tog til Danmark, måtte jeg aflevere min partibog til parti-sekretæren, og mens jeg var her, gik både Sovjetunionen og kommunistpartiet totalt i opløsning. Mit partimedlemskab bortfaldt automatisk.«

Fakta | Lena Lorentzen

Lena Lorentzen blev cand.mag. i engelsk og dansk fra et russisk universitet med topkarakterer i alle fag som 21-årig og Ph.D. som 24-årig. Lektor i russisk ved Københavns Universitet. Lena er dansk gift, har en søn og er medlem af Købnerkirken.

Lenas søn fulgte efter, mens hendes daværende russiske mand blev i Rusland. Hun blev siden skilt fra ham. I Odense mødte hun sin nuværende mand Frede Lorentzen, som er selvstændig økonomisk rådgiver. I dag er hun lektor i russisk ved Københavns Universitet.

»For nogle år siden oplevede jeg megen modgang i mit liv, ikke mindst på grund af sygdom. Jeg kunne ikke se lys for enden af tunnelen. Opbakning fra mine nærmeste og al mulig professionel hjælp var ikke nok til at få mig ud af krisen. I oktober 2003 på tjenesterejse i Moskva boede jeg hos min mor og tog med til gudstjeneste i den russiske baptistkirke og gik til bekendelse der. Jeg lagde mit liv i Guds hænder, og jeg bad Ham om at vise mig vejen.«

En ny retning

»Da jeg en dag stod i en af de mest fortvivlende situationer i mit liv, råbte jeg til Gud og bad ham om hjælp. Jeg slog op i Bibelen, og der stod:

*Frygt ikke, for jeg er med dig,
fortvivl ikke, for jeg er din Gud.
Jeg styrker dig og hjælper dig,
min sejrige hånd holder dig fast.*

*For jeg er Herren din Gud,
der griber din højre hånd
og siger til dig:*

Frygt ikke, jeg hjælper dig.

Esajas 41:10,13

Efter den dag begyndte tingene at gå i den rigtige retning, både med helbredet og med alle de praktiske ting, som ellers på grund af det lange og svære sygdomsforløb virkede helt uoverskuelige.

Siden har jeg holdt fast ved min tro. Gud har vist mig vejen og svaret på alle mine bønner. I januar 2004 fandt jeg frem til baptistmenigheden i Købnerkirken på Amager, hvor jeg er blevet døbt påskedag i 2006.« ■

Fredsstifterne

– Rodbehandling

[📷] Per Bækgaard [☰] Ole Lundegaard og Lasse Åbom

Ole Lundegaard og Lasse Åbom finder i denne serie tilbage til rødderne af den strømning i troen, vi kalder bapstismen, fra 1500-tallet og til i dag. Denne sidste rod handler om at **stifte fred**.

En verden af krig ...

Verden er for få år siden trådt ud af det blodigste århundrede i menneskehedens historie, med to altødelæggende verdenskrige, forfærdende folkemord i Rwanda, Armenien og det tidligere Jugoslavien og utallige lokale og regionale krige, der har dræbt millioner af mennesker. I dag bliver mere end 1000 mennesker dræbt om dagen i kampe i Den Demokratiske Republik Congo, og verdenssamfundet står magtesløs i Darfur, alt imens man lancerer en verdensomspændende krig mod terror – alt tyder på, at menneskeheden stadig klynger sig til den overbevisning, at vold, drab og undertrykkelse er den ultimative måde at løse konflikter

»» Fred er en helhedsforståelse, der indebærer retfærdighed, fællesskab og forsoning. Den genopretter vores forhold til Gud, til skaberværket, til os selv og til hinanden ... ««

på. I den sammenhæng er det vigtigere end nogensinde at holde fast i, at **fred** er kernen i evangeliets budskab, og at de, som følger Jesus, er forpligtet på at finde ikke-voldelige alternativer og lære at skabe fred mellem mennesker, kirker, samfund og stater.

De, som stifter fred ...

Den anabaptistiske tradition slår fast, at brugen af vold er uforenelig med kristen disciplinskab. Selvom man hos dele af den tidligste anabaptisme fandt tragiske og sørgelige eksempler på, at man brugte vold til at nå sine mål, så står anabaptismen stærkt som en bevægelse, der hylder principperne om ikke-vold. Den holder fast i en bibelsk forståelse af fred (*shalom*) som mere end blot fraværet af konflikt. Fred er en helhedsforståelse, der indebærer retfærdighed, fællesskab og forsoning. Den genopretter vores forhold til Gud, til skaberværket, til os selv og til hinanden – både dem, som er forskellige fra os og dem, som forfølger os. Den udfordrer vores tilgang til kriminalitet og straf, konfliktløsning og global politik og kaster nyt lys på diskussionen om dødsstraf og magtanvendelse. I efterfølgelse af Jesus, som jo netop kaldtes Fredsfyrsten, afviser man enhver tanke om »den retfærdige krig« som et eksempel på, at kirken bliver spændt for

magthavernes vogn, og holder fast i budet om at elske sin fjende med alt, hvad det indebærer. John Howard Yoder, en moderne anabaptist, opsummerer forståelsen sådan: »*Kristne, der i loyalitet mod Fredsfyrsten ikke vil følge vor tids nationalistiske tendenser, fordi de nok er villige til at elske deres lands venner, men nægter at hade dets fjender, er ikke tåbelige drømmere, som regner med, at deres modstand vil føre til slutningen på alle verdens krige. Tværtimod er drømmerne dem, der tror, at de kan afslutte alle krige ved at forberede en ny.*«

Nye veje ...

At være en kirke, der stifter fred, er en stor udfordring. Det har indflydelse på både vores personlige liv og det fælles liv i menigheden. Vi kaldes til at udvikle fredelige tilgange til konflikter og involvere os i mægling, konfliktløsning, fredsskabelse på alle niveauer af samfundet – at være en modkultur og vise nye veje i en verden, hvor krig, vold og undertrykkelse alt for tit ses som den eneste løsning. ■

1. Jesu disciple
2. Nøglen til skriften
3. Kirke er mission
4. På de fattiges side
5. Forsonet fællesskab
6. Økonomisk solidaritet
7. Fredsstiftere

Fakta Opsamling

I næste nummer af baptist.dk samler vi op på årets rodbehandling og ser særligt på, hvad vi kan gøre med vores værdifulde rødder i praksis.

Etikette eller evangelium?

[] John Erik Knudsen, Frikirken Aalborg Øst [] Frikirken i Aalborgs arkiv

Tilbage i 2005 modtog Frikirken i Aalborg Øst et engangsbeløb fra Baptistkirken i Danmark (BiD). baptist.dk har spurgt Frikirken, hvad de har fået ud af pengene, og hvordan deres tilknytning er til BiD i dag.

Hvad har I fået ud af de penge, som I fik af Baptistkirken i Danmark?

»Vi bryster os af at være en internationalt favnende menighed og glæder os over alle de mennesker fra andre kulturer, der er

blevet en aktiv del af vores menighed. Vi ser det som et uvurderligt privilegium at have mulighed for at dele liv med disse vidunderlige mennesker. En af faktorerne, der gjorde dette muligt, var ansættelsen af nigerianeren Kelvin Sam, hvor BiD i denne fase støttede os med 70.000 kr. Tak for det. Vi kan endvidere glæde os over, at de voksende indkomne menighedsbidrag har gjort hans fortsatte ansættelse mulig, så vi stadig har et voksende internationalt arbejde.«

Hvordan oplever I jeres tilknytning til Baptistkirken i Danmark i dag? Kritiske røster vil måske nok hævde, at Frikirken i praksis har valgt Pinsekirken. Hvilke tanker gør I jer om tilhørsforhold?

»Vores vision er IKKE at være en pinsekirke eller en baptistkirke, men det er vigtigt at

høre til og være en del af et større fællesskab. Derfor har det stor betydning for nogle i vores fællesskab at være en del af Baptistkirken i Danmark, og nogle af dem vælger også missionsstævnet til. For andre er fællesskabet med andre pinsevenner vigtigt, og nogle af dem vælger så landsstævnet til. For andre igen, mig selv inklusive, betyder de kirkelige etiketter ikke så meget. Det er ikke etiketten, der gør os til gode kristne rollemodeller, men derimod det daglige nære fællesskab med Jesus. Som forholdsvis nyplantet kirke har vi begrænsede menneskelige ressourcer, men dem vi har, har vi bevidst valgt at bruge til at række ud i lokalområdet og pt. køre friløb i de større fællesskaber.

En kirke er altid kun én generation fra at uddø, så hvis ikke vi formår at tænde den næste generation i brand for Herren, så HAR vi underskrevet vores egen dødsattest. Derfor er vi meget lidt optaget af, om vi hælder mest til den ene eller den anden side, men særdeles optaget af, hvordan vi når en generation, der stort set intet kender til Jesus, med evangeliet. For når vi dem ikke, har kirken i Danmark slet ingen fremtid overhovedet, uanset hvad den kalder sig.« ■

Fællesskab

Børnekirke i Frikirken

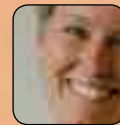

Velsignelse

Frikirken Aalborg er en international kirke, hvor mange kommer fra eksotiske himmelstrøg

Brændemærket for Jesus

[📷] Lone Møller-Hansen og Kasper Klarskov [☰] Lone Møller-Hansen

Folk i og uden for kirken udsmykker deres krop med kristne symboler. Er disse symboler tomt for indhold – eller **hvorfor lader man sig tatovere med Kristus-mærker?**

Kasper er 20 år. Han har ikke været i kirke, siden han blev konfirmeret, men på hans underarme er to store kors, rundt om armene har han tornekranse og Jesu navn på græsk.

Han har lavet en plan for de kommende tatoveringer: Til foråret vil han have David og Goliat på den ene overarm («side 36 i min børnebibel») og Jesu korsfæstelse på den anden overarm. Underarmene skal desuden have Gud og engle i en himmelsk åbenbaring – en anden inspiration fra børnebibelen. Ryggen skal fyldes med en due som Helligåndens tegn samt Jesu monogram, ICS, Iesus Christus Soter (Frelser).

Michael har to tatoveringer – og har ikke

planer om flere. På ryggen står tegnet for Alfa og Omega – et andet navn for Jesus. På undersiden af højre underarm står Michaels yndlings-bibelvers: »Han er ikke Gud for døde, men for levende.« Markusevangeliet 12:27.

Kasper har planer om mange flere tatoveringer med kristne symboler. På begge underarme har han kors og Jesu navn skrevet på græsk, »skrevet på hovedet så jeg kan se på dem, når jeg beder morgen og aften,« forklarer han.

»Jeg udsmykker ikke min krop for andres skyld. Det er en måde at styrke min tro på. Jeg er ikke så kristen, som jeg gerne vil være,« forklarer Kasper.

Michael er også tatoveret med kristne symboler. Hans er mere diskrete end Kaspers. Mest fordi han gerne vil være læge og ikke ønsker at frastøde patienter med sine tatoveringer. »Men jeg viser dem gerne frem for at få en samtale om min tro.«

»Jeg vil gerne være politimand, så det er ikke længere kun rockere og fodboldbøller, der bliver tatoverede, men også almindelige mennesker i en kernefamilie,« fortsætter Kasper.

Begge er sikre på, at de ikke fortryder. »Jesus slår man ikke lige op med«, som Michael forklarer.

Nogle mener, at kristne ikke bør tatoveres, fordi vores kroppe er et tempel for Herren. Hertil siger Michael: »Jeg har brændemærket min krop, ligesom slaverne i romerriget blev brændemærket med deres herres tegn. Det står i Galaterbrevet 6:17 i en engelsk oversættelse.« ■

Fakta | Tatoveringer

Man regner med, at 20-30 % af alle unge danskere er tatoverede.

Det kan lade sig gøre at fjerne tatoveringer med laser, men det er dyrt og smertefuldt.

For de gamle, som faldt, kommer

[≡] Bent Hylleberg [□] Henrik Friberg og arkiv

På SALT har vi mere end 20 studerende, heraf fire fra Baptistkirken. Tre af disse slutter deres uddannelse i 2009. Det gælder Anne Marie Winther, Gilbert Rukundo og Alice Sprotte. Den fjerde, Sarah Basnov, er netop begyndt på studiet. Vi har spurgt, hvilken ballast en teologisk uddannelse i mission og ledelse har givet dem. Men først en præsentation. De er så forskellige, som de næsten kan blive:

Anne Marie Winther
(55 år), født i USA, opvokset bl.a. i Rwanda, døbt i Bethelkirken i Aalborg, uddannet fysioterapeut, praksis i 26 år inden SALT. Praktikmenighed er Holstebro.

Gilbert Rukundo
(47 år), flygtning fra Burundi, siden 2001 i Danmark. Præst i Burundi 8 år og repræsentant over for myndighederne. Gilbert skriver et flot dansk, arbejder også i Kirkernes Integrations Tjeneste (KIT); praktikmenighed er Ringsted.

Alice Sprotte
(28 år), opvokset og døbt på Midtsjælland, BA i sociologi fra Ålborg Universitet 2003, praktikmenighed er Nørresundby; arbejder bl.a. med natkirke. Alice har speciale i ungdomsteologi.

Sarah Basnov
(23 år), døbt i Holbæk menighed, som også er hendes praktikmenighed. Ophold i USA. Jura-studier inden SALT. Kendt som spejder og som leder på ROCK på missionsstævnet.

SALT

der nye fra SALT

Hvad har du fået med fra SALT?

Anne Marie:

Jeg er ved at rydde op i min mentale bagage. Jeg har kigget dybt i bagagen af lærdom, der blev erhvervet gennem studier og liv. Jeg har fundet nye værdier i det bestående og smidt andet væk. Med i sækken har jeg nu en hel del nyt, godt grej fra SALT om troens indhold, bibelens budskab samt historisk og fælleskirkelig indsigt. Med den rigdom er jeg klar til at vandre ad nye veje.

Det bliver ikke enegang – mine medvandrere har meget med, der er værd at tage frem og dele. Der er ting at hele og forsone. Og der er ting, som bedst kan nytænkes i fællesskab med andre.

Gilbert:

På SALT har jeg lært at kombinere det teoretiske og det praktiske. Jeg er blevet udrustet til at være med i Guds mission – med udgangspunkt i de bibelske skrifter og med udblik til de kulturer, hvori vi befinder os. Jeg har udviklet faglige kompetencer parallelt med, at mit åndsliv er blevet styrket. Her tænker jeg på det, studiegruppen giver, når vi deler troshistorier og be'r for hinanden. Det er sjovt at være i et sådant miljø!

Alice:

Jeg har mødt en masse dejlige mennesker, som gerne vil forsøge at være kirke i samtiden og fremtiden. Det giver energi og lyst til selv at være med i dette »projekt«. Det er meget inspirerende at komme i et kirkeligt »eksperimentarium« – både i praktik og på studiet, hvor man kan øve sig lidt i at være i tjeneste. Jeg har rykket mig meget i min tid på SALT. Jeg er blevet udfordret til at tage mange ting op til revision; det er sundt! Derudover har jeg tilbragt meget tid i DSB's forsinkede tog mellem Aalborg og

København. Jeg er nok den på studiet, der har haft den bedste kontorudsigt – med adgang til egen kaffeautomat.

Sarah:

Da jeg lige er begyndt, er det svært at svare, men jeg har allerede fået megen inspiration til arbejdet i min praktikmenighed.

Hvad så efter SALT?

Sarah:

Når jeg er færdig på SALT ønsker jeg at rejse til England eller USA for at arbejde i en menighed samtidig med, at jeg studerer menneskerettigheder. Jeg vil gerne kombinere mit arbejde i en menighed med at kæmpe for menneskerettigheder.

Gilbert:

Jeg kunne tænke mig fortsat at læse teologi, men jeg ser ikke nogen mulighed for det. Jeg forventer at bruge det, jeg har lært ved at tjene en menighed eller en kirkelig organisation. Jeg tror, Gud har en god plan, så det, jeg fik på SALT, kan bruges på én eller anden måde.

Anne Marie:

Jeg regner med at skulle være baptistpræst. →

For de gamle som faldt, kommer der nye fra SALT

Jeg er fuldstændig overbevist om, at Gud har en plan for mig, som jeg passer ind i, og at denne plan også passer til min familie.

Alice:

Nyde livet – og læse noget uden for pensum. Nej, jeg håber fortsat at kunne være med til at lave natkirke et sted i Danmark. Sammen med andre vil jeg gerne arbejde med nye kirkelige former, der kan pege på Guds rige midt i den kultur, der er vores. Jeg vil forsøge at forstå kulturen, afsøge meningen med tilværelsen og kommunikere de gode nyheder i dette spændingsfelt – både i ord og praksis. Så er der vist også nok at tage sig til i mange år!

Fakta I Fra SALT-1 til SALT-2

SALT er et samarbejde mellem 5 danske partnere: Apostolsk Kirke, Baptistkirken, Dansk Oase, Missionsforbundet og Pinsekirken København. Bent Hylleberg, der er studieleder, fortæller, at vi siden 2000 har uddannet medarbejdere i teologi og lederskab i samarbejde med partnere fra Sverige og Norge. Samarbejdet, som vi kalder SALT-1, videreføres frem til sommeren 2009. I øjeblikket lægger vi uddannelsen om, idet Diakonissestiftelsen (København) og Diakonhøjskolen (Århus) sammen med SALT og et par professionshøjskoler forsøger at skabe en dansk professionsbachelor. I skrivende stund ser det ud til, at uddannelsen tidligst vil blive godkendt fra sommeren 2010.

SALT koster penge

Vi appellerer til, at SALT modtager store gaver både i 2008 og i 2009. Brug vedlagte girokort. Mission koster penge. Det gør uddannelse til mission også! I 2008 har vi brug for 250.000 kr. Tak for enhver gave.

Har du en sidste kommentar?

Anne Marie:

Koner over 50 kan godt være stride personer, der gerne vil blande sig i alt muligt, og som bilder sig ind, at de har forstand på stort set alt! Det passer også (ind imellem) på mig. Samtidigt prøver jeg at skjule, at jeg ikke er så vis og forstandig, som jeg gerne vil give mig ud for. Men ellers er jeg flink og sjov og god til at rydde op (bedst i andres sager).

Gilbert:

Jeg priser Gud for den mulighed, jeg har fået gennem SALT. Jeg er spændt på at se, hvordan SALT-2 bliver for dem, der kommer efter mig.

Alice:

Jeg vil gerne sige tak for Baptistkirkens mangeårige støtte til SALT. Det har været en uvurderlig indsats. Måske ser I ikke frugterne i form af en masse præster her og nu, men der er blevet sået en masse frø, som ikke kan undgå at blomstre på et tidspunkt på nye og spændende måder. ■

Emil Fhær (26 år), bachelor fra SALT 2006. Siden har han læst ved Lunds Universitet, hvor han afslutter sommeren 2009. Han tilhører [re:gen], København.

SALT-2 vil fra august 2009 arbejde med træning af lokale menighedsledere af alle slags. Det vil ske på tværs af de nævnte kirkesamfund – altså i SALT-regi – i centre, der placeres i de nye regioner. Et regionalt SALT-samarbejde er nødvendigt, hvis menighederne vil hamle op med de udfordringer, vi står overfor i de kommende år. Alle menigheder behøver at træne ledere, der kan og vil arbejde i mission på nye måder. Hvis det ikke sker, er frikirkernes dage snart talte. SALT vil være synlig lokalt og udruste ledere til denne opgave.

Rørt af Gud

Per Bækgaard [≡] Lone Møller-Hansen

Især to aftener på sommerens missionsstævne satte spor hos mange af deltagerne. Det var tirsdag og onsdag, hvor evangelisten **Curtis Hinds** fra Toronto Airport i Canada talte. Det var ikke dyb undervisning, men en appel til at stole på Gud. »På trods af os behagede det Guds Ånd at berøre os«, siger Ole Bækgaard, leder af forbederne på stævnet.

Curtis fortalte om en drøm, han mente var til Baptistkirken i Danmark. I den var en mand ved at lave en gave til sin kone. Han så, at hans far var ved at lave det samme til konen, bare mange gange større og smukkere – og han anklagede sin far. Faren lagde armen om sin søn og sagde: »Jeg har aldrig villet såre dig. Forstår du ikke, at jeg elsker dig.« Curtis udlagde drømmen med, at vi ofte stoler mere på os selv end Gud. Gud har noget bedre til os, end det vi selv kan frembringe.

Meget senere opfordrede Curtis folk til at komme frem til velsignelse. Aldrig er så mange ved et missionsstævne gået frem foran, et forsigtigt gæt er 200-300. Curtis Hinds bad for stort set alle og mange blev berørt af Guds ånd på vidt forskellige måder. Flere oplevede fysiske helbredelser.

Smerter forsvandt

Malene Christensen fra Sæby fik piske-smæld for fire år siden ved en idrætsulykke i skolen og var væk fra skolen i to måneder, hvor hun hverken måtte se tv eller lave noget voldsomt, da hun var i konstante smerter og havde hovedpine. Smerterne forsvandt i Mariager. Halvanden måned senere fortæller hun: »Jeg har det rigtig godt – mærker stadig intet i ryggen, og hvis der engang imellem kommer lidt, beder jeg til Gud om, at Satan må forsvinde fra min ryg, og at Gud stadig må arbejde i mig.«

Onsdag blev alle, der havde ondt, opfordret til at rejse sig. Vicky Doubé fra ICBC i København fortæller: »Jeg havde haft stærke smerter i begge hænder i nogle dage, men jeg var ikke helt koncentreret, så jeg rejste mig ikke. Pludselig mærkede jeg ligesom elektricitet, der fór op og ned

i mine arme – så forsvandt smerten og er ikke vendt tilbage.« Vicky siger, at hun er fortrolig med Guds helbredende kraft. »Det sker tit i vores kirke, den er jo afrikansk ...«

Rørt af Helligånden

Andre, som ikke rejste sig, fik også en berøring af Gud. Claus Eilertsen, menighedsrådsformand i Kristuskirken, København fortæller: »En ting er de fysiske helbredelser. Men egentlig er min ryg ligegyldig. Det vigtigste er, at Gud har startet en proces, og jeg er ikke bange for vejen frem. Jeg har fundet ud af, at Helligånden griber ind, også i menighedens liv. Jeg har i al for lang tid været i periferien af menigheden – som spejder. Vi er kaldet til at forkynde, at Gud er Gud, og at Jesus levede og døde for vores skyld. Det er langt vigtigere!« ■

»Jeg har det rigtig godt – mærker stadig intet i ryggen« – Malene Christensen, Sæby

»Pludselig mærkede jeg ligesom elektricitet, der fór op og ned i mine arme – så forsvandt smerten og er ikke vendt tilbage.« – Vicky Doubé, ICBC, København

»Jeg har fundet ud af, at Helligånden griber ind. Jeg har i al for lang tid været i periferien af menigheden – som spejder.« – Claus Eilertsen, menighedsrådsformand, Kristuskirken, København

Nyateismen – en pseudoreligion

[☰] Bent Bjerring-Nielsen [☐] Michael Hedelund

Baggrund: Efter årtiers tilbagetog er religion for alvor kommet ind fra kulden. Tryk avler modtryk, og nyateismen går til kamp og siger: »Der er for meget religion, lad os slippe for den.« Nyateismen er baseret på forestillingen om, at alle religioner er hadefulde, onde, indskrænkede og modbydelige.

Baggrunden for holdningsskiftet til religion kan nok datomærkes ret præcist til 11. september 2001, hvor selvmordsterrorister fløj to rutefly ind i tvillingetårnene i New York og rev næsten 3000 mennesker med i døden. Pludselig var religion som problem blevet sat på dagsordenen: Religion som fundamentalisme, religion som vold, religion som had, religion som terrorisme, og i kølvandet på det kom angsten for religion som sådan.

»Hvordan religion forpester alt«

I 2005 udgav den danske digter Henrik Nordbrandt essaysamlingen »Dumhedens løvefødder«, der blandt andet indeholder artiklen: »Den satans religion«. Samme år kom Sam Harris' »Troens fallit«. Året efter udgav Richard Dawkins »Illusionen om

Gud« og sidste år fik vi så Christopher Hit-chens »Gud er ikke stor«, med den sigende undertitel »Hvordan religion forpester alt«. Titlerne illustrerer et fællestræk ved nyateismen, nemlig at man finder en enkel forklaring på alt ondt i denne verden, og forklaringen kan sammenfattes i ét ord, religion. Ikke bare en bestemt religion, men religion som sådan.

Nyateismen formidles imidlertid ikke kun gennem bøger; andre markante udtryk har været den konference, der i januar 2007 blev holdt på Københavns Universitet under titlen »Gudløs! Moderne religi- onskritik«, som blev efterfulgt af Nikolaj Cederholms teaterforedrag »Åh, Gud«, som heller ikke kunne beskyldes for at være kir- kevenligt. Ved udgangen var der blanketter, så man med det samme kunne melde sig ud af Folkekirken. Så var det gjort.

Ondskab

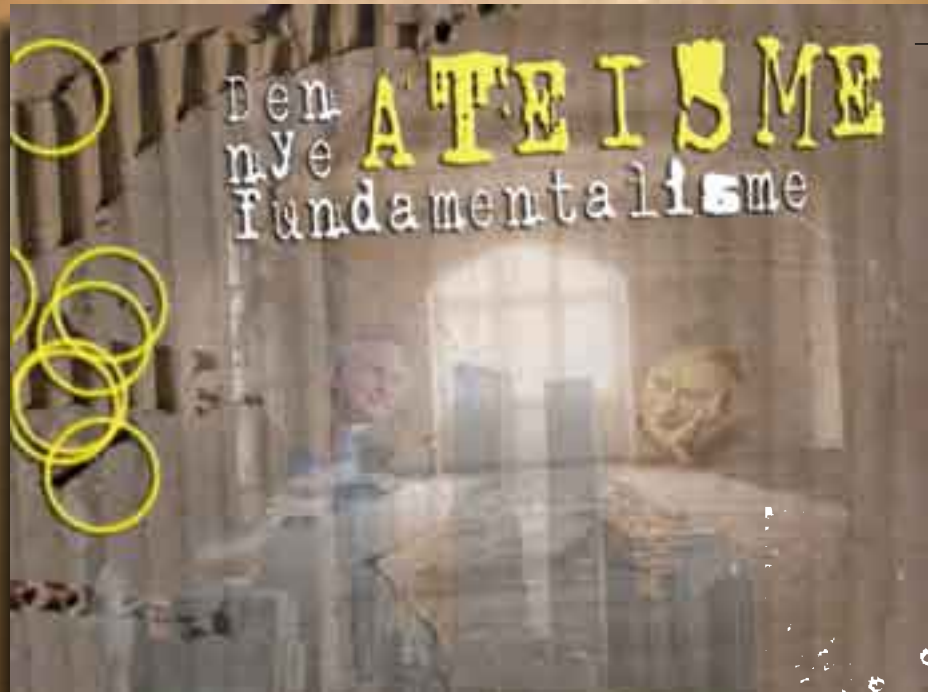
Hvad skal man som religiøst menneske stille op med sådan en omgang ateistisk tæppe-

» Nyateisterne gør fx ret i at påpege, at der er sket og stadig sker ugerninger i alle religioners navne. «

bombning? Jeg tror, man gør bedst i at trække vejret og stille sig spørgsmålet: Kan nyateisterne ikke i en vis udstrækning have ret? Hvis man skyder i alle retninger, vil der ofte være enkelte træffere. Nyateisterne gør fx ret i at påpege, at der er sket og stadig sker ugerninger i alle religioners navne. Lige her og nu er der naturligvis megen negativ fokus på Islam og islamistisk inspireret terrorisme, men selvmordsterrorister kan man også finde i andre sammenhænge. De Tamilske Tigre, som skulle være hinduer, har dyrket det ret så meget, og under anden verdenskrig kunne japanske kamikazepiloter også finde ud af det. I et nyere europæisk eksempel på etnisk udrensning var det primært græsk-ortodokse serbere, der dræbte muslimske bosniere, men de katolske kroa- tere havde såmænd også vist, at de kunne deltage i festen. Og listen kan fortsætte. Når det drejer sig om terror, had og vold, synes repræsentanter for alle religioner at have noget at bidrage med.

Det kan man tage som et udtryk for religionens ondskab, eller man kan i al enkelhed konstatere, at vold, had og ondskab er et almenmenneskeligt fænomen. Man finder det inden for alle religioner, og man finder det blandt mennesker, som afviser al religion.

»» Ateisterne finder en enkel forklaring på alt ondt i denne verden, og forklaringen kan sammenfattes i ét ord, religion. Ikke bare en bestemt religion, men religion som sådan. ««

»» Der er meget af nutidens ateisme, der må ses som omvendt religion. ««

Et af nyateismens helt store problemer er netop, at det sidste århundredes største rædsler ikke er blevet orkestreret i religionens navn, men i antireligiøse ideologiers navn. Ateismen har stået for millioner af menneskers død i Stalins Sovjetunion, i Maos Kina og under nazismen. Det er en problematik, nyateismen har svært ved at forholde sig til.

Forestillinger, der ikke kan bevises

Nyateismens problem er, at alle mennesker er troende i den forstand, at vi bygger vores liv på forestillinger, der ikke kan bevises. Men ikke nok med det: Nyateismens fortalere har en tendens til at udtrykke deres religionskritik på en særdeles religiøs måde. Det har bl.a. litteraturvidenskabsmanden og kulturteoretikeren Terry Eagleton gjort opmærksom på i

»After Theory: «... der er meget af nutidens ateisme, der må ses som omvendt religion. Ateister synes at fremføre en udgave af religionen, som ingen ved deres fulde fem vil tilslutte sig, hvorefter de rimeligt nok afviser den. De accepterer her den slags grove stereotype fremstillinger, som ville forfærde dem, hvis de mødte dem inden for et andet område af kundskab.«

Videnskabsmanden Richard Dawkins er

»» Den nyateistiske religion synes at have en trosbekendelse, der lyder: »Der er kun én Gud, Videnskaben, og Darwin er hans profet.« ««

et rigtigt godt eksempel på, hvordan ateismen kan være et spejlbillede på visse typer fundamentalistisk kristendom. Hvis man går ind på hans hjemmeside, er der en sektion, der hedder »omvendte«. Her kan man læse »personlige vidnesbyrd« fra folk, der har omvendt sig til ateismen. Dawkins tager også på prædikenturnéer, hvor han udbreder sit ateistiske evangelium. Den måde, det promoveres på, er et spejlbillede af, hvad man kan møde hos mange amerikanske evangelister.

Kun én Gud, Videnskaben

Nyateismens religionskritik repræsenterer i det hele taget en tilbagevenden til mange ellers opgivne positioner. Hvis man ser på den moderne verdens udvikling over et par århundreder, så var den præget af, at én absolut autoritet, Gud, blev udskiftet med en anden absolut autoritet, Videnskaben. Sammen med troen på Videnskaben var der ofte en nærmest religiøs tro på Udviklingen og Fremskridtet som noget, der af sig selv ville bringe os til fremtidens paradys. Disse forestillinger er virkelig kommet tilbage med nyateismen. Den nyateistiske religion synes at have en trosbekendelse, der lyder: »Der er kun én Gud, Videnskaben, og Darwin er hans profet.«

Dette tema gennemspiller Dawkins i

slutkapitlet af »Illusionen om Gud«. Her bruger han billedet af burkaen som en metafor for religionen, der har begrænset os og indsnævret vores udsyn; med Darwin har menneskeheden imidlertid modtaget en ny åbenbaring, der kan frelse os: »Darwin greb fat i burkaens vindue og rev det op, så han åbnede for en flod af forståelse, der var så strålende ny og havde en sådan magt til at opløfte den menneskelige ånd, at det måske ikke har noget fortilfælde«, som det siges i bogen.

Denne forventning til, at Videnskaben har åbenbaret den store sandhed for os og vil føre os ind i det kommende paradys, udtrykkes klart i bogens afsluttende linjer: »... jeg er begejstret over at leve i en tid, hvor menneskeheden presser mod forståelsens grænser. Og bedre endnu: Hvor vi hen ad vejen måske finder ud af, at der slet ikke er nogen grænser.«

Historien gentager sig

Hvad skal man sige til det? Ja, man kan sige »halleluja« og lade sig fylde af glæde og begejstring over Videnskabens og Fremskridtets åbenbaringer og velsignelser. Eller man kan flygte skrigende fra en sådan pseudoreligion.

Det sidste århundredes erfaringer viser

os, at menneskeheden største ugerninger er blevet begået af pseudoreligiøse ideologier, der som nyateismen gør mennesket til gud og har en ubetinget tiltro til Videnskaben og Fremskridtet. Der er vist ikke nogen grund til at have den store tiltro til denne nye pseudoreligion. Det er blot forbløffende at kunne konstatere, hvordan historien synes at gentage sig selv – inden for religionen, inden for religionskritikken og inden for den pseudoreligion, som religionskritikken ofte udvikler sig til.

Modbilledet

Når man konfronteres med den nyateistiske tæppebombning af religionen, er det imidlertid slående, at der er ét sted, hvor kritikken kommer til kort, ét sted, hvor man ikke rigtig kan komme igennem med anklager om magtmisbrug, ondskab, hykleri, og hvad der eller siges, og det er i forbindelse med Jesus Kristus. Det er Jesus, der er det egentlige modbillede til nyateismens religionskritik – en kritik som kan være berettiget og ramme plet i forhold til religioner og i forhold til kirken, men som rammer fuldstændig ved siden af i forhold til Jesus selv. ■

I tro fatter vi ...

[C] Per Bækgaard [≡] Peter Øhrstrøm

Oplever du nogen gange, at argumenterne bliver for tynde, og at det kan være svært at bevare sin tro i et miljø, der tager for givet, at tro og fornuft er uforenelige størrelser? Så er her en opmuntring til dig!

Hvad er forholdet mellem tro og fornuft? Nogle vil mene, at tro og fornuft er to ganske uforenelige størrelser. Troen begynder, hvor fornuften ophører, siger man. Så længe vi fatter og forstår, har vi ikke brug for troen, men når alt bliver ufatteligt, kan troen holde sit indtog, mener man.

I Bibelens berømte kapitel om tro, Hebræerbrevets kapitel 11, siges der noget ganske andet. Vers 3 lyder: »I tro fatter vi, at verden blev skabt ved Guds ord, så det, vi ser, ikke er blevet til af noget synligt.« Her er troen pludselig forudsætningen for at fatte! Troen kommer altså først.

Naturvidenskabens pionerer var kristne

Det er interessant, at moderne videnskabs-teori nu stort set enstemmigt siger det samme: Forudsætningsløs viden findes ikke. Alle må tage udgangspunkt i noget principielt ubeviseligt. Hvis man dyrker naturvidenskab, må man bl.a. tro på

naturens regelbundethed og på vores muligheder for at genkende naturens orden. Denne form for tro er oplagt for en kristen: Når man tror på en lovgiver bag naturen, er det ligetil også at forvente, at der findes love i naturen. Faktisk var denne tro kendetegnende for alle dem, der nu står som naturvidenskabens pionerer (Kopernikus, Kepler, Galilei, Pascal, Newton ...). De var alle kristne, skabelsestroende.

Vi forudsætter uden helt at vide

Derfor er det oplagt, at naturvidenskaben kunne opstå i en kristen kultur. Moderne

» Pludselig bliver troen forudsætningen for at fatte! «

Fakta | Peter Øhrstrøm

Peter Øhrstrøm er Dr. Scient. og professor ved Aalborg Universitet samt medlem af Etisk Råd. Tilhører Pinsekirken Elim i Aalborg.

forskere har i vid udstrækning overtaget pionerernes verdensopfattelse – desværre i mange tilfælde uden at være opmærksom på baggrunden for den tro. I humaniora må man fx forudsætte – tro, at sproget virker, at logikken fungerer, og at usynlige forhold som etikken er virkelige og kan give anledning til fornuftig samtale. Alle disse dybe træk ved virkeligheden er blevet til ved Guds ord, fortæller Hebræerbrevets forfatter. Det er klart, at vi aldrig kommer til at fatte alt. Kun Kristus, som selv er sandheden, kan rumme det hele. Men med udgangspunkt i troen på Kristus og den sammenhæng, som han er, får vi alligevel mulighed for at fatte noget. Faktisk er det vores eneste chance, hvis vi vil forstå: I tro fatter vi ... ■

[re:gen] graver brønde ...

[≡] Thomas Willer [📷] Heine Bøgsted

Som alle andre kirker, taler vi i [re:gen] løbende om, hvordan vi kan være kirke i år 2008, og hvad det er, Gud kalder os til som lokal kirke. I løbet af det sidste år har vi talt meget om, hvordan vi kan vokse i antal som et netværk, der spreder sig i stedet for at samle flere og flere mennesker på et sted.

I stedet for at sige: »Nu laver vi flere gudstjenester«, bruger vi et billede – at grave brønde. Årsagen er, at vi gerne vil sparke til folks fantasi, så de kan begynde at drømme nye drømme om, hvordan en missional kirke ser ud. Hvis vi havde kaldt

det »gudstjenester«, ville folk have hver deres forståelse af, hvad det er. Ved at kalde det »brønde« starter en helt ny samtale. Sammen skal vi nu finde ud, hvad en brønd, og hvordan den kan være billede på at være kirke i dag. Nogle af de ting, som brønd-billedet inspirerer [re:gen] til er:

- + At finde kilden for at få vand, for vi må søge Guds Rige først
- + Kvinderne tog vandet med hjem til deres familie, og på samme måde skal [re:gen] tage Guds vand med til familie, venner og netværk
- + Brøndene er lokale. Derfor skal [re:gen] prøve også at være lokal i en netværksby som København
- + Når der i gamle dage var for mange mennesker til en brønd, byggede man en ny – [re:gen] skal vokse ved at grave nye brønde

Fakta | Vi skal bore og se vandet springe

[re:gen] er gået i gang med at grave brønde i Frederiksberg og Nørrebro/Nordvest, og så må vi se, hvornår kilden springer. En af kirkens lovsangsledere har skrevet en lovsang omkring projektet. Omkvædet opsummerer, hvad re:gen drømmer om:

Vi skal bore og se vandet springe ...

*Ud på hver vision
Tænde en passion
For et København der synger til dig:
Vi ønsker intet mer'
End at se dig her
Far, vi venter på at kilden springer*

Vi skal bore og se vandet springe ...

Redaktion

Lone Møller-Hansen – Redaktør

Tlf.: 5695 1015 / 2347 4015

m-h@mail.dk

Baptistkirken i Danmark

Lærdalsgade 7, st. tv. – 2300 København S

Lola Skagen – redaktionssekretær

Tlf.: 9832 2101

skagen@gvnet.dk

Anne Marie (Rie) Andersen, tlf. 2060 3022

rie@baptist.dk

Bent Hylleberg – Tlf: 5918 5195

bent@hylleberg.info

Hanne Kiel – Tlf.: 3190 8190

hanne_kiel@hotmail.com

Michael Møller-Hansen – Tlf.: 2945 9588

moller.hansen@gmail.com

Jens Wendel-Hansen – Tlf. 2621 4534

edmund_burke_jr@hotmail.com

Grafisk design

Pedersen & Pedersen, Århus.

Trykkeri

V-Print, Holstebro.

baptist.dk er Baptistkirken i Danmarks kirkeblad og sendes til alle med tilknytning til en baptistmenighed.

Oplag: 4.200

Idémateriale: Artikelforslag og digitale billeder modtages gerne. Bemærk dog, at redaktionen planlægger to numre ad gangen. *Artikler er ikke nødvendigvis udtryk for redaktionens holdning.*

Udgivelsesdatoer og deadlines

Nr. 8 udkommer 12. dec. – deadline 23. okt.

Nr. 1 udkommer 7. feb. 09 – deadline 8. dec.

Nr. 2 udkommer 20. mar. 09 – deadline 10. jan.

Baptistkirken i Danmark

Lærdalsgade 7, st. tv. – 2300 København S.

Tlf.: 3259 0708.

Telefontid: Mandag-fredag kl. 10-15.

E-mail: info@baptist.dk

Hjemmeside: www.baptistkirken.dk

Henvendelse om adresseændring til din lokale menighed. Dødsfald og nydøbte kan indberettes til Sekretariatet. Bladet kan også modtages på cd. Henvendelse til Sekretariatet.

Døbte og døde

Døbte

Bethelkirken

14/9 2008: *Lise Johansen*, født 15.08.97

28/9 2008: *Emilie Munch*, født 23.09.92

Østhimmerlands Baptistmenighed

07.09.08: *Steffen Bolvig Hansen*,

f. 02.03.1994

Midtsjælland

21.06.08: *Heidi Mikkelsen*, f. 17.03.1994.

Østervrå Baptistmenighed

07.09.08: *Morten Agerdal*, f. 23.08.1986

Tølløse Baptistmenighed

31.08.2008: *Benjamin Sørensen*,

f. 31.08.1985

31.08.2008: *Jeremias Sørensen*,

f. 15.08.1982

Døde

Hjørring Baptistkirke

Ingeborg (Poulsen) Christensen, født

07.03.1913, døbt 26.12.1954 i Hjørring,

døde 27.08.2008.

Holstebro Baptistmenighed

Birte Dorotea Jensen, født 20.09.1920,

døbt 22.08.1937 i Randers fjord, døde

05.09.2008.

Frederikshavn Menighed

Gunnar Emmering, født 13.10.1918, døbt

16.05.1937 i Jetsmark, døde 07.09.2008.

Lilian Mortensen, født 18.04.1937,

døbt 20.10.1985 i Broholmkirken, døde

21.09.2008.

Nibe Baptistmenighed

Emmy Emilie Marie Hansen, født

18.10.1912, døbt 14.03.1932 i Rønne, døde

23.09.2008.

Menigheder sat på arbejde

Fra oktober og de næste fem måneder vil menighederne i BaptistKirken være i fuld sving med at danne BaptistKirkens fremtidige form. Det kommer til at ske gennem en tre timers fremtidsworkshop, hvor menigheder bliver sat på arbejde. Der vil både blive arbejdet med overordnede spørgsmål som »Hvem I er som menighed, og hvordan jeres menighed kan have brug for et nationalt fællesskab?« samt konkrete spørgsmål om hvilke opgaver og hvilken mission, I har brug for at løfte i et fællesskab. Hver menighed har et antal kontaktpersoner – også kaldet »forandringsagenter«, som samles til regionale møder i oktober for at blive klædt godt på til at afholde fremtidsworkshoppen i menighederne sammen med Procesteamet, der leder forandringsprocessen. Indtil videre er Roskilde Baptistkirke og Østervrå Frikirke blevet en del af Procesteamet og er nu med til at lede forandringsprocessen. Der arbejdes på at få et par andre menigheder mere med i teamet. »Meningen er, at det er menighederne, som skaber forandringerne, og menighederne, som leder menigheder«, understreger proceskoordinator Simon Skårhøj. Alle input samles på et stort Fremtidsseminar lørdag 14. marts 2009. Sæt derfor allerede nu kryds i kalenderen.

Bryllup i integrationens tegn

I sensommeren dannede Frikirken Brønderslev rammen om en på flere måder anderledes fest. Et hundrede mennesker, primært fra Danmark og Frankrig, men også tilreisende fra Congo, var samlet til bryllup mellem det congolesiske par Patrice og Cady. »Da brudepigerne og Cady trådte ind i kirken var der ikke et øje tørt«, fortæller Henrik Kramer, der overværede brylluppet.

Brylluppet var i mere end én forstand anderledes. Efter en indledning, hvor der blev lagt vægt på adskillelse af det juridiske og det åndelige, fik byens borgmester, Michael Klitgaard ordet. Han viede Patrice og Cady under stor jubel og zulu-lignende tilråb. »Da folkemængden var faldet til ro begyndte den åndelige del af ceremonien, som Knud Anhøj stod for. Han roste brudeparret for deres offervilje, ihærdighed og store giversind«, fortsætter Henrik Kramer. »Brudeparret bekræftede derefter deres ja over for Gud og blev velsignet. Endnu en gang brød salen ud i stor jubel, og et velsignet kaos bredte sig ud i Brønderslevs gader, da Patrice fulgte sin brud ud af kirken«.

Hvordan tackler I jeres forskellige

[☰] Anne Åbom [📧] Privat

Samantha er kristen og har været fast kirkegænger, siden hun var 19 år. Hun er englænder, men flyttede til Danmark for 12 år siden efter et kald fra Gud, og hun kommer i Baptistkirken i Odense. Da hun første gang møder Esben, og han spørger, hvad hun arbejder med, svarer hun »I am a Christian and I live of my faith«. Hvortil Esben svarer »Oh ... does it pay well?«*

Trods forskellige syn på dét at være kristen fandt Samantha og Esben Fog alligevel fælles fodslag, og i dag er de gift på tredje år. Men hvordan er det egentlig at komme som ægtepar i et kristent fællesskab, når man har forskellige syn på troen?

Esben, hvordan er din oplevelse af Baptistkirken?

Første gang jeg var med i kirken, var da Samantha skulle holde sin første prædiken på dansk, og det var et positivt møde. Jeg var bl.a. overrasket over, at der var en del af gudstjenesten specielt for børn. Der var en god stemning. Mere varme end i folkekirken. Til gengæld er der måske lidt mere »halleluja, og Jesus elsker dig« end i folkekirken. Jeg sætter pris på en prædiken, der udfor-

drer mig intellektuelt. Jeg er medlem af Folkekirken og er kristen i mine egne øjne, og derfor synes jeg, at det at blive opfattet som »ikke-kristen«, bare fordi jeg ikke er medlem af en frikirke, er lidt firkantet. Men jeg kan jo også godt se, at Samantha og jeg har forskellig tilgang til troen.

Tror du på Gud?

Det korte svar er ja. Der findes jo mange beretninger om folk, der har haft åndelige oplevelser, så jeg anser det for mest sandsynligt, at der findes »en eller anden« gud. Generelt er jeg nok en temmelig kritisk kristen, og faktisk er jeg på nogle områder blevet mere tvivlende, efter at jeg er begyndt at komme i kirken. Jeg kan ikke relatere til de meget dogmatiske udlægninger af Biblen.

Giver det mening for dig at komme i kirken?

Jeg ved, at det betyder meget for Samantha, at jeg deltager, og derfor gør jeg det gerne. Nu er vi er netop begyndt at komme i en cellegruppe sammen – for første gang. Inden vi begyndte, sagde jeg spøgefuldt, at jeg nok ville blive eks-kommunikeret, men jeg har oplevet stor åbenhed og et godt socialt fællesskab.

Hvordan har I tacklet som par, at I har forskellige opfattelser af troen?

I begyndelsen var der nogen i Samanths omgangskreds, der var bekymrede på hendes vegne, fordi de opfattede mig som »ikke-kristen«. Hvis jeg havde været meget afvisende over for Samanths tro, var vi nok ikke blevet gift. Men jeg vidste jo, at med Samantha så var det med troen ligesom en del af pakken. Fx var det vigtigt for hende, at jeg blev »godkendt« af hendes præst, inden vi blev gift. Men troen har jo altid været en del af hende, og hun har aldrig forsøgt at presse mig til noget.

Samantha, er det svært at være aktiv i et kristent fællesskab, når ens ægtefælle ikke deler troen på samme måde?

Det er blevet lidt sværere at praktisere troen og finde tid til fx bibellæsning, men det er nok mest, fordi hele mit liv har ændret sig. Vi taler om troen og beder også sammen af og til, men somme tider kan jeg godt savne lidt at have én, der spontant kommer og deler sine oplevelser med Gud med mig. Normalt har det også været

»Normalt har det også været mig, der tog initiativ til bøn, men her den anden dag var det faktisk Esben, der sagde »Skal vi ikke bede sammen?« – det var virkelig rart!«

– Samantha

* Samantha: »Jeg er kristen og lever af min tro«. Esben svarer: »Åh ... giver det godt?«

ge syn på tro?

mig, der tog initiativ til bøn, men her den anden dag var det faktisk Esben, der sagde »Skal vi ikke bede sammen?« – det var virkelig rart!

Er der nogen fordele ved at have forskellige vinkler på troen?

Det er faktisk godt, at han er kritisk. Vi har løbende debatter om fx skabelse og Big Bang, og jeg har nok efterhånden fået et mere nuanceret syn på Biblens ord, og det er gået op for mig, at det vigtige ikke er de enkelte detaljer, men dét, at Gud har et formål med os. Det vigtigste er, at man som par kan tale om tingene, og at din partner ikke vil forhindre dig i din tro – så kan det sagtens være til velsignelse, at man tænker og tror forskelligt. ■

»Somme tider kan jeg godt savne lidt at have én, der spontant kommer og deler sine oplevelser med Gud med mig.«
– Samantha

»Hvis jeg havde været meget afvisende over for Samanths tro, var vi nok ikke blevet gift. Men jeg vidste jo, at med Samantha så var det med troen ligesom en del af pakken.«
– Esben

»Det er faktisk godt, at han er kritisk. Vi har løbende debatter om fx skabelse og Big Bang, og jeg har nok efterhånden fået et mere nuanceret syn på Bibelen.«
– Samantha

Fakta | Sam og Esben

Samantha Ashton Fog er 44 år gammel og Esben Fog 56. Esben er arkitekt og byplanlægger i Odense Kommune, og Samantha er pædagog og pt i gang med videreuddannelse.

»I begyndelsen var der nogen i Samanths omgangskreds, der var bekymrede på hendes vegne, fordi de opfattede mig som »ikke-kristen«.
– Esben

Jesuh Khrih* forandrer stadig mennesker

[≡] Lone Møller-Hansen [📷] Kasper Klarskov

Længst til venstre står lang Tum og bag hende manden, Ngo Pho, til højre præsten Joseph Raltong – børnene er ikke deres.

I de knapt fem år, der har været burmesiske flygtninge på Bornholm, har det været et stort ønske at få et længere besøg af en præst, der kunne undervise og forkynde på flygtningenes egne sprog. Joseph Raltong kom til Bornholm i august.

»Jeg er blevet et helt nyt menneske,« fortæller Ngo Pho Chan Cheu, der er med i menighedsrådet i Baptistkirken Bornholm og en af lederne i Chin Christian Fellowship i Danmark. Hans kone lang Tum bekræfter: »Han sidder ikke længere og drikker og ryger cigaretter. Før bad vi aldrig aftenbøn. Nu kan han se, hvis jeg er ked af det. Jeg har fået en helt ny mand.«

Underet skete, da Bibelen blev lukket op på en helt ny måde, fordi burmeserne kunne forstå hvert ord, der blev sagt. Jesus blev

levende. Til nadvergudstjenesten gik 40 ud af 43 tilstedeværende frem til velsignelse.

Nu er Jesus hele tiden i mig

»Jeg troede, jeg var kristen. Men nu ved jeg, at det var jeg ikke. I mit daglige liv tænkte jeg aldrig på Jesus. Nu er han hele tiden i mig. Det, der står i 2. Korintherbrev 5:17, skete for mig: »Er nogen i Kristus, er han en ny skabning. Det gamle er forbi, se, noget nyt er blevet till!« Jeg stoler på Gud og er ikke bange mere,« fortæller Ngo Pho. lang Tum forklarer, hvad der skete for hende:

»Min far og mor er katolikker, men da jeg giftede mig med Ngo Pho blev jeg automatisk baptist. Man følger sin mand. Men jeg følte mig ikke som baptist – det gør jeg først nu. I 14 år har jeg ikke modtaget nadver. Jeg gik med børnene i børnekirke som undskyldning. Nu tager jeg nadver, og Jesus lever i mig.«

Deres sprog – deres præst

Kirsten Wendell, lokalkoordinator for flygtningearbejdet i menigheden siger. »Gud giver os af og til opgaver, der ser umulige ud. Det gør han, for at vise os, at for Ham er alle ting mulige. Sådan følte jeg det, da det lykkedes at finde pastor Joseph og få ham til Bornholm. Vores nye medlemmer holdt møder og gudstjenester på deres eget sprog med en præst fra deres egen kultur. Jeg oplevede Helligåndens tilstedeværelse så tydeligt til disse møder. Kirkesalen sitrede. Et besøg, der også åbnede mine øjne og hjerte på en ny måde.«

»Joseph var en kæmpe inspiration for mig. Han vandrer med Jesus«, siger Khin Maung i Varde, formand for Chin Fellowship Danmark. »Vi har mange udfordringer i vores åndelige liv i Danmark. Vi har været her længe og arbejder meget, så vi har ikke altid tid til at læse Biblen. Vi har brug for at mødes om Jesus og høre Guds ord på vores sprog hver uge.« ■

Kristent dagligliv

[📷] Johannes Skårhøj [☰] Søren P. Grarup

»Hvad betyder det at være kristen i dagliglivet, når man bor i Danmark?« spurgte Vejle Kristne Kirke og sendte »Stafetten« videre til Silkeborg.

Silkeborg Baptistmenighed er en glad menighed. Gennem en ledelseskrisse med frustration og modløshed lærte vi at fokusere på Kristus i stedet for på os selv, at bede og lytte i stedet for at bruge »kloge« ord, at tage vare på hinanden i stedet for at stille krav. Således er menighedens fællesskab blevet som en brønd, man kan drikke af i stedet for at være en byrde, man bliver tørstig af at slæbe på.

Spørgsmålet fra Vejle Kristne Kirke blev stillet til deltagerne ved et menigheds-møde. Ti mennesker afleverede svar:

Hvad betyder det at være kristen i dagliglivet, når man bor i Danmark?

Birgit: »Vi kristne har det privilegium, at vi ikke skal leve dette liv alene, men vi har en treenig Gud, som hjælper os, når livet er svært, kræfterne slipper op, eller når modgangen er for stor.«

Birgitte: »At vide, jeg er elsket af Gud og kan tage ham med i mit arbejde og fritid, gennem bøn og samtale med ham. At hente kraft og styrke og visdom til at møde min næste, hvor end jeg møder ham/hende i løbet af dagen.«

Zenitta: »At man har et ståsted i livet. Man har noget at bygge sit liv på, men også noget, der gør, at man er anderledes, og som man skal forklare andre.«

Inge: »At have fortroligt venskab med Jesus. Jesu fantastiske omsorg i alle situationer.«

Merete: »»Bor i Danmark« er ikke afgørende for mig. Især bøn, men også Bibelen er med i hverdagslivet.«

Jette: »Når hverdagens travlhed er ved at vælte mig omkuld, og Gud næsten er glemt – så kommer han og ta'r min hånd og siger: »Jeg er jo lige her – lad os følges ad.« – Tak Far!«

Alice: »God moral - så det ses og høres, man er kristen.«

Kurt I: »At vi må have lov at tale om Jesus til kolleger, venner og andre, vi færdes iblandt. Det er en stor gave.«

Pia: »Det er fundamentet, hvorpå alting hviler, og hvorfra alting i hverdagen udgår, både i samfundet og personligt.«

Søren: »At vide sig elsket både af Gud og af en flok mennesker (menigheden), og at se Gud arbejde i menigheden og langt uden for kirkens mure – og at få lov at være med, hvor han arbejder.« ■

Silkeborg menighed sender Stafetten videre til Midtsjællands Baptistmenighed med spørgsmålet: Hvor og hvordan ser I tegn på Guds nærvær blandt midtsjællændere (ikke nødvendigvis kirkefolk)?

»Snakken gik om noget helt centralt: Fællesskab og omsorg i menigheden.«

Mormor og morfar er frivillige vær

[☰] Gunnar og Birte Rasmussen [☒] Modum Bad og privat

I gennem mange år har Modum Bad været en kilde til liv for mennesker i krise. Andre opholder sig jævnligt på i sjælesorgsmiljøet for at støtte, hjælpe og skabe tryghed. Gunnar Rasmussen, pensioneret baptistpræst fra Odense og hans kone, Birte, der har arbejdet som lærer, er frivilligt værtpar på Modum Bad. De ser det som en mulighed for stadig at kunne udvikle sig.

»Jamen morfar, hvad gør du i Norge?«
Det er syvårige Sebastian, der forundret spørger sin morfar, hvorfor han nu igen pakker bilen for at køre til Norge – ligesom så mange gange før. »Ja«, svarer morfar, »jeg tænder lys på bordene og tænder ild i pejsen og snakker med folk.« Sebastian tygger lidt på det og spørger så: »Jamen, kan du da ikke gøre det her i Odense?«
»Jo«, lyder morfars svar, »det kan vi gøre alle steder, men i Norge er de særligt gode til det.« Og morfar taler ikke om Norge generelt, men om Modum Bad og alle de helt specielle ting, der foregår der.

Banebrydende nervesanatorium

Modum Bad ligger 75 km sydvest for Oslo midt i en fyrreskov med udsigt over dal og ås. I henved 1000 år har stedet været kendt på grund af Sct. Olavs kilde, som man har ment havde helbredende vand.

I år 1857 blev der bygget et kurbad, som udnyttede det meget mineralrige

vand, og mennesker fra hele Norden valfartede hertil i ca. 100 år. I 1956 blev det nedlagte kurbad købt af den ansete kristne psykiater Gordon Johnsen, som oprettede et nervesanatorium, der blev og stadig er banebrydende i norsk psykiatri – alt på kristent grundlag.

Siden starten i 1957 har man udviklet mange forskellige behandlingsformer fx en familieafdeling, hvor hele familien bliver indlagt i flere måneder, et samlivscenter som har »importeret« og oversat PREP-materialet fra USA – et materiale, der nu også bruges i Danmark. Der er oprettet et center, hvor man hjælper stressede læger, en afdeling for mennesker med spiseproblemer og meget andet.

Præster og lægfolk i sjælesorg

Længst oppe i skoven ligger Sjælesorgsinstituttet, som er en selvejende institution med mange aktiviteter. Der er kortere og

længerevarende kurser for både præster og lægfolk, og deltagerne kommer fra hele Norden. Mange grupper fra kirker og hjælpeorganisationer kommer på kurser, der er specielt tilrettelagt for dem, men alt handler om sjælesorg.

Slidte, ikke syge

Cirka 25 uger om året er der rekreationsuger. Det handler ikke om fysisk rekreation, men om hjælp til at bearbejde de knubs og den slitage, som livet giver. Mennesker, der kommer her, er ikke syge, men slidte, og alle aldersgrupper er repræsenteret. Hele oplægget i disse uger handler om omsorg lige fra de smukke ydre rammer, tidebønnerne i det lille kapel, undervisningen og gudstjenesterne, som holdes i den lille kirke midt i skoven. Ud over det fælles program tilbydes hver gæst tre personlige samtaler om ugen med en af de ansatte sjælesørgere. Alt er nøje gennemtænkt og

»» Det handler ikke om fysisk rekreation, men om hjælp til at bearbejde de knubs og den slitage, som livet giver. ««

ter på **Modum Bad**

» Mennesker, der kommer her, er ikke syge, men slidte, og alle aldersgrupper er repræsenteret. «

bundet sammen med en dyb respekt for det enkelte menneske og med en inderlig tro på Guds kærlighed til og omsorg for alle sine skabninger. Instituttet er økumenisk, og Bibelen og bønnen er det bærende i alle forhold.

Frivillige værter

De 25-30 gæster ledes gennem de mange tilbud af de såkaldte værter, og her er det, at morfar – Gunnar Rasmussen og hans kone Birte – kommer ind i billedet. Sammen med syv andre pensionister deler de opgaven som værter på frivillig basis. En vært skal ikke gå ind i deltageres personlige forhold, men skal støtte og prøve at skabe tryghed om aftenen og i weekenderne, når de ansatte er taget hjem. Det er en spændende og givende, men til tider også meget udfordrende opgave.

Efter mange år i tjenesten som menighedspræst og sjælesørger opleves værtskabet som en meningsfuld »pensionistopgave«. Det at blive en del af et sjælesorgsmiljø, der af mange anses for noget enestående i Europa, føles ikke som en afvikling af livet, men som en chance for at udvikles, så længe man er i live.

Så morfar fortsætter med at rejse til Norge, så længe, det kan lade sig gøre. ■

Fakta | Modum Bad og PREP-kurser

Læs mere på www.modum-bad.no og www.sjelesorg.no. Et PREP-kursus giver redskaber til god kommunikation og nye perspektiver på samlivet. PREP kan hjælpe par til at få større glæde af deres forhold og sætter fokus på det, som kan styrke forholdet. PREP er et undervisningsprogram og er ikke terapi. Kurserne har forskellige arrangører, men PREP-konceptet er det samme. Læs mere om PREP-kurser i Danmark på: www.familieudvikling.dk

Sammen med andre pensionister deler Birte og Gunnar Rasmussen, Odense, opgaven som værter på frivillig basis. Efter mange år i tjenesten som menighedspræst og sjælesørger opleves værtskabet som en meningsfuld »pensionistopgave«.

Det omvendte rige – Guds rige og kirken

[E] Emil Fhær

- Det omvendte rige – *en bog om Guds rige og kirken*
- Af Morten Munch, Forlaget ProRex, 2008, 132 sider. Pris 149, 95 kr.

Bogen »Det omvendte rige«, handler om Guds Rige og kirken. I bogen beskrives Guds rige som en »teologisk A-nøgle«. Guds Rige-temaet har nemlig potentiale til at give et enestående helhedsperspektiv på Guds historie med mennesker og det øvrige skaberværk.

I bogen tager Morten Munch læseren med på en (gen)opdagelse af det rige, som viser sig at være det mest centrale udgangspunkt for kristendommen. Her klarlægges kirkens rolle og Guds Rigets nutids- og fremtidsperspektiv.

Morten Munch gennemgår, hvordan Guds Rige er et tema igennem Bibelen. Fx hvordan temaet er gennemgående i Det Gamle Testaments profeters ord og syner om et kommende rige. Ligeledes, hvordan det er helt centralt i Jesu proklamation af Rigets komme i nutid og fremtid, i Jesu forklaringer af dets hemmeligheder i sine lignelser, Jesu beskrivelse af dets etiske følger i sine taler og hans demonstration af dets kraft i sine gerninger.

Guds Rige giver en helhedsforståelse af Jesu person og virke i liv, død og opstandelse samt af Helligåndens person og virke i og gennem kirken ud til verden, frem til den endelige nyskabelse af himmel og jord.

På dansk findes der, mig bekendt, ingen bedre bog om dette emne. Bogens forfatter Morten Munch, behandler emnet kort og præcist. Det er gedigen teologi på hverdagsprog. Et 3-6 års teologistudie på 132 sider – det er fantastisk! ■

Guds Rige i centrum!

[≡] Emil Fhær

Morten Munch har skrevet en bog, hvor han har sat Guds Rige i centrum. Det samme gjorde Jesus! baptist.dk bringer her et interview med forfatteren.

– Jeg kan ikke tænke på et mere centralt udgangspunkt for kristen teologi og menighedspraksis end talen om Gud Rige, forklarer Morten Munch.

I sin nye bog beskriver Morten Munch Guds Rige-temaet som en teologisk A-nøgle, med potentiale til at give et mageløst helhedsperspektiv på den bibelske åbenbaring og Guds historie med verden.

Et frigørende herredømme

– Guds rige handler om, at Gud kommer til sin skabning med genoprettelse – både åndeligt, socialt og fysisk. Det handler om Guds aktive og frigørende herredømme og betegner en hændelse mere end noget

Fakta | Morten Munch

Til dagligt er Morten Munch teologisk rådgiver i Dansk Oase og lærer på Skandinavisk Akademi for Lederskab og Teologi (SALT).

» Guds rige handler om, at Gud kommer til sin skabning med genoprettelse – både åndeligt, socialt og fysisk. Det handler om Guds aktive og frigørende herredømme og betegner en hændelse mere end noget indre og abstrakt. «

indre og abstrakt, siger Morten Munch. Nogle har svært ved at forholde sig til Guds Rige-terminologien, hvilket kirkens historie desværre også bærer præg af. Metaforen skal ikke misforstås, mener forfatteren.

– Kongemetaforen ligger implicit i Gudsrige-tanken og er udtrykt fx i de gammeltestamentlige kongesalmer. Det er en Guds Rige-metafor, som vi ikke bør misforstå, hvilket man gjorde på Jesu egen tid, hvor man tolkede det militant. Guds invasion sker ikke gennem vold, men gennem opofrende kærlighed og grænseløs barmhjertighed for at sætte undertrykte i frihed, forklarer Munch.

På spørgsmålet om, hvorfor forståelsen af Guds Rige er vigtigt for kristne og kirken i dag, har Morten Munch fem bud:

- 1) Guds Rige-forståelsen er det mest centrale tema i Jesu egen forkyndelse.
- 2) Guds Rige er en dybdestruktur i hele den bibelske beretning, der hjælper os til at se os som en del af Guds store historie.
- 3) Guds Rige minder kirken om målet for kirkens tjeneste og hjælper dermed til en stadig afstemning af kursen.
- 4) Guds Rige-forståelsen giver en helhedstænkning, hvor ordets forkyndelse, karismatiske handlinger og diakonale indsats går op i en større enhed uden indbyrdes konkurrence.
- 5) Guds Rige-forståelsen hjælper kristne til at balancere mellem en nu-forventning omkring realiseringen af Guds vilje på jorden og håbet om fremtidig fuldendelse.

Hvad er det allervigtigste du ønsker at kommunikere til bogens læsere?

At den kristne tro er dynamisk og griber ind i alle livets forhold – og at kirken ikke må være optaget af sig selv, men af det langt større: Guds rige. ■

[≡] Søren P. Grarup [📄] Arkiv

Fokus!

» Fælles værdier er ikke uvæsentlige. Men BaptistKirken er **ikke** et værdifællesskab ...

En af de traditioner, vi baptister godt kan undvære, er traditionen »at miste fokus«. Det mener kronikør Søren P. Grarup, og kommer her med et opråb til et fornyet og skærpet fokus på Kristus.

Midt i 1900-tallet fladede Baptistsamfundets medlemsstatistik ud, og vi søgte en anden bekræftelse end tilgangens »bevis« for, at vi havde ret. Vi ville være et »rigtigt« kirkesamfund med statsanerkendelse og vielsestret, kirker i stedet for kapeller, præster i stedet for prædikanter, og så videre. Den flade tilgangsstatistik begyndte at vende nedad, og vi gav os til at eksperimentere fx med 60'-70'ernes eksperimentalgudstjenester.

Åndsudgydelsen fusede ud

I den ene ende af fællesskabet gav vi os til at organisere os ud af problemerne, mens den anden ende red med på tidens bølge af opgør med autoriteter og organisering. Den karismatiske bevægelse strøg ind over kirkerne i Danmark. Men

Fra før det gik galt og medlemskurven vendte nedad – prædikantskolens elever 1895-1898.

Bethel- og Karmelkirkernes kor. Dirigent Anker Lundegaard. Efterårsstævnet i Aalborg i 1972.

Lovsang og tilbedelse i Bethelkirken i Aalborg 2007.

åndsudgydelsen fusede snart ud i en diskussion om psalmer kontra lovsangskor.

Forandringsproces – uden fokus

Medlemsstatistik, engagement og økonomi blev ved at dykke. Så gjorde vi en forandring! Vi lavede missionsstævne, vedtægtsændringer flyttede ansvaret for den fælles mission tættere på menighederne, og alle statistikker fortsatte deres nedtur.

Jo, perioden 1950 - 2000 blev ganske meget forandret. Forandringerne forekom nødvendige og rigtige i øjeblikket. Det var faktisk én lang forandringsproces – men *uden fokus!*

Fædrene holdt fokus

Vores »fædre« i 1800-tallet sagde og gjorde mange ting, som vi i dag må lægge bag os som »begyndervanskeligheder«. Men de vovede på trods af stå ved deres overbevisning og følge det kald, Jesus havde mødt dem med, selv om det kostede dem dyrt, både personligt og økonomisk. *De holdt fokus på Kristus!*

Fokus – på os selv

Da vækkelsen lagde sig, skulle vi rigtignok hjælpe Vorherre (den almægtige Gud) med at holde skansen, og fokus flyttedes over på mennesker – vores omgivelser og os

selv. Siden har vi fulgt tidens trend og er sammen med stort set resten af Danmarks befolkning landet i den egocentriske individualisme. Fokus blev os, os og atter os – eller rettere mig, mig og atter mig.

Værdier handler om os selv

En forandring er nødvendig. Procesteamets forandringsrapport er på mange måder et godt oplæg til den debat, der skal føres i den kommende vinter. MEN én væsentlig præmis for dette oplæg er fuldstændig forkert. I rapporten tales meget om »værdier«. Det lyder rigtig godt! Alle taler om værdier – politikere, erhvervsfolk, foreningsfolk, kirkefolk. Naturligvis har vi nogle værdier – det er bare ikke sikkert, at vi har de samme værdier. For *værdier er noget, vi selv sætter!* Om jeg så har kæderen fuld af det pureste guld, men blot regner det for en jordart gravet op af jorden, så har det ikke større værdi for mig end den pose spagnum, der står ved siden af. Vi afgør selv, hvor værdifulde vores værdier er. Dybest set handler vores værdier om os selv.

»» Vi er et Kristus-fællesskab! Kristus er ikke en værdi. Kristus er en person. Kristus er Gud. ««

Værdi- eller Kristusfællesskab

I forandringsrapporten hedder det som en præmis for rapporten og for debatten: »BaptistKirken er et værdifællesskab mere end noget andet, og en positiv udvikling i vores netværk af menigheder forudsætter fokus på fællesskabets værdier.«

Fælles værdier er ikke uvæsentlige. Men BaptistKirken er *ikke* et værdifællesskab.

Vi er et Kristus-fællesskab! Kristus er ikke en værdi. Kristus er en person. Kristus er Gud.

Sand forandring kræver Kristus

Det, der nødvendiggør en forandring i BaptistKirken, er, at vi baptister har ladet os indfange af tidsånden, så vi er blevet lige så meget egocentriske individualister som alle andre – hvilket er i diametral modsætning til efterfølgelse af Kristus. Gør vi vores fællesskab til et værdifællesskab i stedet for et Kristusfællesskab, har vi legitimeret den egocentriske individualisme som drivkraft i vort liv og vores »mission«, for værdierne sætter »jeg« selv – det er »mig selv«, der er kriteriet.

Hvis forandringsprocessen skal medføre mere og andet end en ny måde at fortsætte årtiers fejlpejling, så er det hverken værdier, projekter, struktur eller penge, der skal være fokus på, men **Kristus alene.** ■

Hvor blev den kristne musik af

[≡] Jacob Anhøj [📷] Rie Andersen og privat

Det er bare en fornemmelse, og måske er den forkert. Men det virker, som om der er overordentlig god plads på den kristne musikscene i disse år. Sådant var det ikke i 80'erne og 90'erne. Da var der gang i den: Zelotes, Boas, Exodus, Mini TUK, Beraka, Brohus Family, Touché, Puls, Spor 7 og Brother2Brother for blot at nævne nogle få kristne bands fra dengang præster troede på Gud, og permanent var noget man betalte penge for at få puttet i håret. Hvor blev de af, de kristne bands? baptist.dk har talt med to af hovedpersonerne fra dengang.

Lars Bruhn

Lars Bruhn (f. 1953) spillede guitar i bl.a. Touché: »Touché var et band, der i begyndelsen af 80'erne opstod af gløderne efter Tværkirkeligt Ungdomskor, TUK. Da jeg kom med, var det allerede et sammenspillet og etableret band. Jeg fik hurtigt min sag for med at lære nye guitar-akkorder, hvis navne jeg stadig ikke kan udtale. Men det gik godt, og jeg husker årene med Touché som nogle af de bedste i mit liv. Touché var et fast sammentømret fællesskab – langt mere end blot et orkester. Vi og vores familier var hinandens bedste venner, og de lange køreture på tværs af landet var fyldt med sjov og alvor i skøn forening.

Lige på og hårdt

Vi ville noget med musikken. Vi ville fortælle om vores tro, og vores tekster og vidnesbyrd mellem sangene var »lige på og hårdt«. Set i bakspejlet var det måske også årsagen til, at det aldrig lykkedes os for alvor at slå igennem uden for det kirkelige miljø. Og måske var vi, når det kom til stykket, heller ikke dygtige nok. Men sjovt var det, og jeg lærte en masse om at være menneske i kristen sammenhæng. Selv om vi kom fra forskellige kirkesamfund, lige fra Indre Mission til Pinsekirken, og var meget

Lars Bruhn på scenen 1989.

Jesper Andersen, guitarist i Spor 7 og Brother2Brother.

Brother2Brother gav mange koncerter i Sverige, Finland, Holland, Tyskland og Belgien.

Det kneb mere med at slå igennem herhjemme, selv om bandet udgav en plade, som faktisk blev spillet en del i radioen.

forskellige, var der ingen modsætninger mellem os. Der var masser af diskussioner, tanker og besyv, men aldrig uvenskab.

Ikke altid velsete≠

Udadtil var der indimellem konflikter. I 80'erne var der stadig kristne, der mente at alt andet end salmesang var djævelsk musik; og der var også en gang en fyr fra et andet band med rod i en stor kirkelig organisation, der afslog at spille koncert sammen med os med begrundelsen, at vores motiver til at spille var for forskellige, og i øvrigt »hvis vi spillede samme sted, hvilken kirke skulle de omvendte så komme i?«

Savner de glade firsere

Touché opløstes i begyndelsen af 90'erne. Nogle holdt op, fordi de var færdige med uddannelse og havde dårlig tid; andre var begyndt at spille i mere professionelle sammenhænge. Samtidig var det blevet vanskeligere at få jobs. Men selv i dag, snart tyve år efter kan jeg indimellem gribes af længsel efter de glade 80'erne.

Den kristne scene for lille

Den udadvendte, evangeliserende musik som Touché, blandt andre, stod for, synes

jeg ikke, man hører mere. Måske er den kristne scene ganske enkelt for lille. Til gengæld har enhver kirke med respekt for sig selv i dag sit eget lovsangsband eller gospelkor – ofte med dygtige musikere, som på den måde får en god musikalsk grunduddannelse, som de bagefter kan bruge i andre sammenhænge. Og sådan skal det vel være,« slutter Lars Bruhn.

Jesper Andersen

Jesper Andersen (f. 1966) spillede guitar i Spor 7 og siden i Brother2Brother: »Jeg kom med i Spor 7 midt i 80'erne. Spor 7 spillede funk-rock med inspiration fra nogle af de amerikanske kristne bands, der var populære i tiden som fx Koinonia. Men også danske bands som Blast og Sneakers var inspirationskilder. Jeg tror, vi var det første danske, kristne band med egen blæsergruppe.

Uenigheder – en kreativ drivkraft

Det var en god tid med mange gode musikalske og menneskelige oplevelser. Selv om der var en musikalsk generationskløft i gruppen, og vi ofte var uenige om stilen, blev uenighederne faktisk en kreativ drivkraft, og jeg er overbevist om, at vores musik blev bedre af det.

Voldsomt populære

På et tidspunkt dannede jeg bandet Brother2Brother med nogle andre musikere. Stilen var mere rocket, og vi sang på engelsk. Vi spillede ved Christian Artists-festivallen i Holland og blev voldsomt populære – i udlandet. Vi gav mange koncerter i Sverige, Finland, Holland, Tyskland og Belgien, mens det kneb mere med at slå igennem herhjemme, selv om vi udgav en plade, som faktisk blev spillet en del i radioen.

Spillerum og tid for ny kristen musikscene

Da jeg flyttede til Vestjylland i 1993, ebbede det ud. Jeg havde forestillet mig, at jeg kunne fortsætte med at komme til København og øve indimellem. Men så gik der arbejde, familie og børn i den, og så var den epoke slut.

Jeg ved ikke, hvad der blev af den kristne musik. Jeg kender faktisk ikke et eneste dansk, kristent band i dag. Men jeg er sikker på, der er en ny kristen musikscene på vej, som blot skal have tid og spillerum.«

Således er bolden givet op. baptist.dk glæder sig til at høre fra nogle af de spirende kræfter på den kristne musikscene. Debatindlæg er mere end velkomne på BaptistKirkens debatforum på www.baptistkirken.dk. ■

Lars Bruhn

Jesper Andersen

Der er noget i gære

[≡] Alice Sprotte [📷] Per Bækgaard

» Der er noget i gære.

Alt er ikke som det plejer.

Det er dybt foruroligende.

Det er kirkens håb. «

Det bobler og syder. Der er hvisken i krogene. Forargelse i overfladen. Frygt i sindet. Håb i hjertet. Der er noget i gære. Alt er ikke som det plejer.

Første scene: Jerusalems gader

Vi spoler 2000 år tilbage. Vi står midt i Jerusalems støvede gader. Der var i sandhed noget i gære. Noget, der bare ikke passede sig. Det burde han da vide. Hvorfor kunne han ikke bare holde sig til det religiøse reglement? Hvorfor skulle han absolut være sammen med ludere, skatteopkrævere og spedalske. Hvorfor kunne han ikke bare holde sabbatten og fasten på samme måde som andre? Hvorfor skulle han absolut stikke sin næse i alting – og svare farisæerne og alle de andre igen? Netop de vidste jo, hvordan den religiøse kage skulle skæres – de havde nøjsommeligt studeret det, passet templet og sørget for at skille rent og urent. Det var jo ikke hvem som helst, man sådan kunne lukke ind i templet. Det var noget værre rod!

Ikke nok med det – han lokkede andre med i det. Som om alle bare kunne gå rundt og helbrede og behandle alle ens og kærligt.

»» Vi er sendt til verden. Det kan vi ikke filosofere, betragte eller diskutere os ud af. ««

Desuden var det i hvert fald ikke et job for fiskere og toldere sådan at ville ændre samfundet. Han havde en dårlig indflydelse – og han havde de forkerte venner.

Den slags måtte der komme en ende på. Der var ikke andet at gøre end at korsfæste ham. Det var jo for det fælles bedste. Det var ikke tiden til en kærlighedsrevolution. Der var andre vigtigere ting at tage sig til – passe templet og studere loven, for eksempel.

Anden scene: Et sted i Danmark

Vi er et sted i Danmark. Måske i din by. Brug din forestillingsevne et øjeblik. Hvad ser du omkring dig? Hvem ser du omkring dig?

Måske går du midt på brostenene i det indre København. Der er fyldt med alle mulige mennesker – alt fra trendy unge på fortovscaféer, ældre damer med rollatorer til narkoludere og hjemløse, der sælger »Hus Forbi«. Snakken går i metroen om det seneste skyderi aftenen før: »Det er for sindssygt, så voldeligt det her land er blevet.«

Eller måske er du et sted på landet – i en by med en købmand, en sportsklub og en kirke. Tre mennesker venter på bussen, og

Fru Hansen får sig en snak med sin nabo om hverdagslivets besværligheder over hækken: »Det er også for dårligt, at posten er sent på den.«

Livet er lige uden for din (kirke)dør og venter bare på at blive elsket – har du opdaget det?

Men vi har vel andre ting at tage os til. Vi har ikke tid til en kærlighedsrevolution. Der skal jo lægges budgetter, – og vedtægtne skal holdes. Lad os nu lige snakke om det først ...

Åbn øjnene: Guds rige er på spil

Vi er tilbage i Jerusalem. Kristus er blevet korsfæstet. Han er opstået. Han er faret til himmels. Tilbage står disciplene med spørgsmålet: Hvor blev han af? Hvornår kommer han igen? Hvorfor skete det her? –

»» Kom ud og elsk livet, hvor det er i stykker. Kærligheden kikser godt nok nogle gange – men det betyder ikke, at vi skal stoppe med at søge den og bringe den. ««

Og hvad nu? Det ville være lettere, hvis han bare var blevet ...

Synes du også det?

Hvis Jesus havde valgt at blive tilbage på jorden, havde han bedre kunnet hjælpe os med livets svære spørgsmål. Så kunne han få folk herhen i kirken. De mange stridigheder og splittelser i kirken kunne have været undgået.

Men lige nu og her bryder Guds rige frem. Oplever du, at du er med i noget stort – i Guds store kærlighedsbevægelse? Eller er kirken lidt en flad fornemmelse?

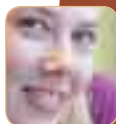
Husk på: Guds rige er på spil – på ethvert gadehjørne i livet. Kom ud og se! Opdag hvilke behov, vi kan være med til at opfylde. Få et spørgsmål fra et søgende menneske. Kom ud og elsk livet, hvor det er i stykker. Kærligheden kikser godt nok nogle gange, men det betyder ikke, at vi skal stoppe med at søge den og bringe den. Vi bør give det et forsøg uanset hvad. Vi er sendt til verden. Det kan vi ikke filosofere, betragte eller diskutere os ud af.

Der er noget i gære. Alt er ikke som det plejer. Det er dybt foruroligende. Det er kirkens håb. Det er kimen til fornyelse. Det er den rene vare.

Kan det være Kristus? ■

POETISK TVIVL

[≡]
Trine Andersen
[→] Berit Okholm
Balleby

bier boller blomster
mens jeg leder efter Gud
vandet er rent og klart som et drengekor

kaffen trænger til mælk
og koen trænger til kaffe

lægger langsomt planer
i den søvnige sol

jeg glor på tykke damer i beige
og Gud er skredet
men der er kaffen på kanden

Jeg skal have sået karse og klichéer når jeg kommer hjem
Det er aldrig til at vide hvornår man får selskab

Gud og Gucci
Aldi og ateisme
Mere eller mindre må kunne
gøre det

Guddommeligheden gnaver
hul i min visdomstand
Tvivlen trækker tænder ud

